

Θεοσοφικά πλάναι δια τον Χριστόν

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΘΕΟΣΟΦΙΚΑΙ ΠΛΑΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ*

Η Θεοσοφία είναι σήμερα μία από τις μεγαλύτερες αποκρυφιστικές κινήσεις και κοσμοθεωρίες. Την ίδρυσε η ρωσικής καταγωγής Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) και μέχρι σήμερα η εν λόγω αποκρυφιστική κοσμοθεωρία αυτοδιαφημίζεται ότι αποτελεί την κοινή πηγή και συνισταμένη όλων των θρησκειών. Η Θεοσοφία συνέβαλε τα μέγιστα στην ανάπτυξη και τη διάδοση διαφόρων αποκρυφιστικών δοξασιών στους νεώτερους χρόνους και υπήρξε βασικός τροφοδότης του αντιχριστιανικού κινήματος της λεγομένης Νέας Εποχής.

Κατά τις θεοσοφικές πλάνες, ο Χριστός δεν υπήρξε ο Θεάνθρωπος λυτρωτής, αλλά ένας “Βούδας”, ένας μύστης, ένας Αβατάρ, που ύστερα από πλήθος μνήσεων και μετενσαρκώσεων έφθασε στη συνείδηση του “Λόγου”. Είναι ένας από τους παγκόσμιους μύστες-εκπαιδευτές, τους διδασκάλους της σοφίας, που επιδημούν από το υπερπέραν, κατά καιρούς στη γη με σκοπό να βοηθήσουν τη θρησκευτική μετεξέλιξη των εκάστοτε φυλών.

Έτσι κατά τις θεοσοφικές δοξασίες, το πρόσωπο του Χριστού σμικρίνεται και αξιολογικά εξισώνεται με τον Ορφέα, το Ζωροάστρη, τον Μίθρα, τον Κρίσνα, τον Βούδα κ.ά. παγκόσμιους μύστες, όπως τους θεωρεί η Θεοσοφία. Ο θρησκευτικός συγκρητισμός είναι εν προκειμένω, όχι μόνο έκδηλος, αλλά και θεμελιώδες γνώρισμα του Θεοσοφικού αποκρυφιστικού χώρου.

Επ' αυτού η Η. Ρ. Blavatsky είναι σαφής: «Και το βουδιστικό και το χριστιανικό Ευαγγέλιο κηρύχθηκαν με τον ίδιο σκοπό. Οι δύο αυτοί μεταρρυθμιστές υπήρξαν θερμοί φιλόανθρωποι, πρακτικοί αλτρουϊστές, που αναμφισβήτητα κήρυξαν την τέλεια απάρνηση του εγώ».

Ριζικώς διαφορετική από την χριστιανική είναι στο θεοσοφικό χώρο και αυτή η νοηματοδότηση των εννοιών “Χριστός” και “Λόγος”. Αναφέρεται χαρακτηριστικά: «Δεν είναι παραδεκτή η ειδική έννοια ήν οι αρχηγοί του Χριστιανισμού -από του χωρισμού των από τους Γνωστικούς- δίδουσιν εις την λέξιν “Χριστός”. (...) Ο “Λόγος” ούτος είναι άπειρος, αι ψυχαί ημών είναι σπινθήρες Αυτού, τα σώματα ημών τμήματα του σώματος Αυτού. Αι μη πεπερασμένοι ιδιότητες του Λόγου, ευρίσκουσι την πλήρη αυτών έκφρασιν μόνον εν τω σύμπαντι. Η λέξις “Χριστός” είναι επίσης το σύμβολον όπερ εκφράζει την παρουσίαν, εν παντί πλάσματι, μιας ακτίνας του παγκοσμίου τούτου Πνεύματος (ο ατομικός Χριστός)».

Αποκρυφιστικά, συγκρητιστικά και καθαρά συμβολικά, χωρίς καμία σωτηριολογική σημασία και διάσταση κατανοούνται κατά τη Θεοσοφία και αυτά τα ιστορικά γεγονότα της Γέννησης, της Σταύρωσης και της Ανάστασης του Χριστού.

Οι κεντρικοί σταθμοί του σωτηριώδους έργου του Χριστού αποτελούν για τη Θεοσοφία παράλληλες πραγματικότητες, που συναντά κάποιος και στον Ινδουισμό, που παρά την λεκτική και όχι ουσιαστική διαφορά τους κατά την κίνηση, αισθητοποιούν τις διάφορες μήσεις που διέρχονται αυτοί που βαδίζουν την ατραπό της τελειοποίησης. Έτσι ισχυρίζονται ότι: «Κατά την Θεοσοφίαν, τουναντίον, η σωτηρία δύναται να συντελεσθή εις οιανδήποτε θρησκείαν, διότι το στοιχείον “Χριστός”, η θεία ακτίς (Atma-Bouddhi) ευρίσκεται εν παντί ανθρώπω, οιανδήποτε λατρείαν και αν πρεσβεύη».

Η Η. Ρ. Blavatsky χαρακτήριζε, μάλιστα, τον απολυτρωτικό και ιλαστήριο θάνατο του Κυρίου ως “εφιάλτη της ανθρωπίνης διανοίας” λόγω της ριζικής αντίθεσής του με τις περί του κάρμα πλάνες, που έχει υιοθετήσει η Θεοσοφία. Η ίδια μάλιστα υποστήριζε σχετικά με την Αγ. Γραφή: «Επομένως η Βίβλος δεν είναι ο “Λόγος του Θεού”, αλλά στην καλύτερη περίπτωση περιέχει τα λόγια ατελών δασκάλων και ανθρώπων που μπορεί να σφάλλουν».

Και αλλού συμπλήρωνε: «Επομένως, η πεποίθησή του (σ. Σ. του Gerald Massey) αναφορικά με τον πλαστό χαρακτήρα της Βίβλου και της Καινής Διαθήκης, όπως έχει εκδοθεί τώρα, είναι και δική μας πεποίθηση».

Από την Annie Besant πρόεδρο της Θεοσοφικής Εταιρείας από το 1907-1932 ο βραχμάνος Jiddu Krishnamurti (1895-1986) διακηρύχθηκε ως νέα ενσάρκωση του Ιησού, ως ο Χριστός της “Νέας Εποχής”. Ιδρύθηκε, μάλιστα το αποκρυφιστικό «Τάγμα του Αστέρος της Ανατολής», για να προβάλλει τον Krishnamurti σαν τον νέο Αβατάρ = Απεσταλμένο, τον «Νέο Χριστό».

Ο Jiddu Krishnamurti προστέθηκε, κατά την Annie Besant, στη σειρά των παγκοσμίων μυστών – εκπαιδευτών. Το γεγονός αυτό, έγινε αφορμή διάσπασης και αποχώρησης από τις θεοσοφικές στοές διαφόρων μελών τους, που διαφώνησαν με τη θέση της Annie Besant, όπως π.χ. του R. Steiner, που στη συνέχεια δημιούργησε το δικό του αποκρυφιστικό σύστημα, την Ανθρωποσοφία.

* Για τη σύνταξη του παρόντος βασιστήκαμε στα κάτωθι:

Πηγές: Ε. Π. Μπλαβάτσκι, Ο Εσωτερικός Χριστιανισμός των Ευαγγελίων, 1982. Της ίδιας, Το Κλειδί της Θεοσοφίας, στο περ. ΙΛΙΣΟΣ, 1970. Annie Besant, Προς την μύησιν, 1930. Της ίδιας, Ορισμός της Θεοσοφίας, στο περ. ΙΛΙΣΟΣ, 1959-1961. Th. Pascal, Η Θεοσοφία εις ολίγα κεφάλαια, 1925. Του ιδίου, Το Α.Β.Γ. της Θεοσοφίας, 1925.

Βοηθήματα: H.Gasper – J.Müller – Fr.Valentin (Hrsg), Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen, 20017.W. Martin, The Kingdom of the Cults,1985. H. Reller – H. Krech – M. Kleiminger (Hrsg), Handbuch Religiöse Gemein- schaften und Weltanschauungen, 20005. Ir. Hexham, Pocket Dictionary of New Religious Movements, 2002. L. A. Nichols – G. Mather – A. Schmidt (Ed), Encyklopedic Dictionary of Cults, Sects, and World Religions, 2006.

Του Πρωτ. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου, Λέκτορος Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Ορθόδοξος Τύπος, Αριθμός Φύλλου 2001, 6 Δεκεμβρίου 2013

Πηγή: impantokratoros.gr